

GEVORG EMIN (1919)

Vagyok a testen kívüli anyag

Vagyok a testen kívüli anyag;
a galaktikák
ebből állanak. . .

Írott mű vagyok, nagy és átfogó:
ha kiszakítják egy-egy soromat,
s hozzá valaki némi vizet ad –,
a sor poémává hígítható.

A méregerős ital vagyok én,
mely szétmarja edénye anyagát.
(Szegény, halandó testem az edény)

Eledel vagyok, kész szakács-csoda:
több fűszerrel –
mint az étel maga.

Plazma vagyok mely izzik és tüzel:
oly forró vagyok, oly félelmetes,
hogy semmi edény nem viselhet el.
Én – a hatalmas lélegzet vagyok,
mely adhatott
lelkessedést, hitet
ott és oly korban,
amikor már
lélegzeni sem lehetett.

Arról pedig, hogy mikor és milyen
vihar s villám
dült szívem mélyiben –,
csak beteg szívem hangján mond-
hatom:
Nézzétek meg EKG-szalagom. . .

Lothár László fordítása

VAHAGN DAVTJAN (1922)

Téli éjjelen

Odakünn hó esik. . . Minden oly szép, egész.
Álmokat sug az éj – s hinnem lehet,
hogy a világ ölén te létezel, te élsz –,
mint föld meleg ölén a kikelet. . .

Hogy hópelyhek szelíd ölelésébe te
beöltözöl – s betérsz házamba most,
csak úgy váratlanul, mint lelkem ihlete,
e csöndes éjjelen. Csodálatos. . .!

Hogy énhozzám jöhetsz, e csöndes éjjelen,
s hogy hópihe ragyog pilláidon,
miközben hajamon lágy kezed megpihen,
s hevül parázsosan a homlokom;

és, hogy pilláidon a hó tiszta porát
megolvasztja tüzes leheletem;
s hogy nézhetem, amint a mosolyodon át,
könnyekkel ékesít a szerelem.

Odakünn hó esik. . . Minden oly szép, egész.
Álmokat súg az éj – s hinnem lehet,
hogy a világ ölén te létezel, te élsz –,
mint föld meleg ölén a kikelet.

Lothár László fordítása

Egy templom romjain

Hegyi ösvényen, kövek halmaza:
Templom, kolostor hagyott itt jelet. . .
Tudom, e tájon nem jártam soha –,
bennem fáj mégis az emlékezet.

És lépkedek itt, mohos köveken,
hol pipacs gyászol, búsul a csalán;
és valahány kő, úgy tűnik nekem,
térdem fájdalmát őrzi itt magán.

Látom magamat, itt térdepelve:
Gyertya világa reszket a falon –
s Szüzanyám képét, egy pergamenre,
fájó-szerelmes szívvel rajzolom.

Néma kövek közt, néma századok. . .
Tömjén illatú füstök lengenek;
a gyertya lángja egyre itt lobog,
és forró könnye egyre itt perreg. . .

Lothár László fordítása